

Predica de la Krefeld

02.08.1987, ora 15

Ewald Frank

Citate din predica fratelui Branham

CEL CE ESTE ÎN VOI ESTE MAI MARE DECÂT CEL CARE ESTE ÎN LUME

Partea a doua

Ne bucurăm pentru faptul că Dumnezeu ne-a hotărât pe noi să nu vestim o învățătură sau o interpretare, ci Cuvântul Lui descoperit, făgăduit; nu păreri proprii, ci Cuvântul Lui original, așa cum este scris și ne-a fost lăsat în Sfânta Scriptură. Voi toți știți ce credem noi în acest loc: că Dumnezeu face toate lucrurile conform Cuvântului Său. Și credem, de asemenea, că toți prorocii au fost trimiși fie ca să aducă Cuvântul lui Dumnezeu poporului lui Dumnezeu, fie ca, mai târziu, poporul să fie readus la Cuvânt. Aceasta a fost sarcina.

În ultimele zile am sunat un număr de telefon din țara noastră și acolo am auzit un robot telefonic. Vocea robotului a spus: „Aceasta este vocea Lui Dumnezeu în Germania”. Bineînțeles, am fost foarte uimit. „Vocea Lui Dumnezeu în Germania”. Dar dacă ne gândim puțin la acest fapt, atunci trebuie să ne punem întrebarea: „Cine este Acela care vorbește cu noi? Cine este Acela al cărui Cuvânt îl auzim noi?” Este Domnul și, de fapt, Cuvântul pe care îl vestim noi trebuie să fie Cuvântul lui Dumnezeu. Nu doar gândurile noastre despre Cuvântul Lui, ci să fie chiar Cuvântul lui Dumnezeu. Ceea ce a spus acel robot telefonic nu a fost ceva cu totul eronat, dar dacă ar și fi adevărat, atunci ne-am bucura.

Gândiți-vă la faptul că noi ne-am aduna și am auzi vocea Domnului; dar din Cuvântul lui Dumnezeu să auzim vocea Domnului și, de asemenea, să permitem Cuvântului Lui să ne vorbească, apoi să-i și răspundem. În mijlocul tuturor lucrărilor, Dumnezeu își va desăvârși lucrarea Lui pentru ziua revenirii Domnului nostru Isus. El va avea de grijă ca ai Lui să fie chemați afară din toate popoarele, limbile și din toate națiunile. Aceasta o face El prin toată puterea Lui.

Știu că unii dintre noi au trebuit să plece acasă, alții nici nu au putut să vină, dar noi suntem, într-adevăr, mulțumitori Domnului pentru fiecare adunare.

De data aceasta, eu, de fapt, nu am vrut să fiu aici. M-am gândit în sinea mea că distanțele acestea sunt așa de mari, că nu va fi atât de ușor. Dar suntem mulțumitori Lui Dumnezeu pentru posibilitățile care există. În decursul a câteva ore ești deja transportat peste ocean. Așa cum este astăzi, nu a fost mai înainte niciodată. Înainte, aceste posibilități n-au existat; nici măcar în urmă cu 40 de ani, când totul era la

început. Dar astăzi putem să mulțumim Domnului și pentru toate posibilitățile tehnice care există. Pilotul poate să spună: „Zburăm 7 ore și 46 minute” și puteți să vă bazați că exact 7 ceasuri și 46 de minute a și durat. Ei pot să spună totul cu atâta precizie.

De ce spun lucrurile acestea? Gândurile mele se duc la faptul că, într-o bună zi, dorim să ajungem pe toți oamenii, din toată lumea, printr-un satelit, astfel încât ultimul mesaj să fie adus poporului. Aceasta să fie, într-adevăr, vocea Lui Dumnezeu și să se spună despre noi așa cum este scris în 1 Împărați 17, ultima parte și ultimul verset. „*Și femeia a zis lui Ilie: «Cunosc acum că ești un om al lui Dumnezeu, și Cuvântul Domnului în gura ta este adevăr!»*” Mai mult nu dorim. Cuvântul Domnului să fie, în gura noastră, adevărul pur, curat, al lui Dumnezeu. Nimic să nu fie interpretat, ci să fie doar Cuvântul adevărat al lui Dumnezeu.

Vom cuprinde ceea ce am privit, deja, ieri și astăzi. Dumnezeu ne-a făcut împărați și preoți ai Lui. El a făcut din noi oameni ai Lui, pregătiți să umble pe căile Lui. Căci așa este scris, că Dumnezeu va face din noi niște oameni care vor umbla pe căile Lui. Câți au această dorință profundă ca să slujească total, Domnului, să umble doar pe căile Lui, indiferent de ce ar veni? Aceasta va fi necesar pentru a ajunge la țintă.

Acum mă gândesc la încă un loc din Scriptură. Într-o miercuri, am citit din 1 Corinteni 2, iar după aceea și din Isaia 64. Apoi, ne vom întoarce și la Cuvântul pe care l-a citit și fratele Geihler. El a zis Coloseni 4, dar a citit din Filipeni 4. Vom reciti. Noi ne cunoaștem Scriptura, slavă Domnului.

Acum citim din 1 Corinteni 2:9: „*Dar, după cum este scris: «Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc»*”.

Noi am urmărit acest cuvânt și eu trebuie să recunosc că am citit, aici, în traducerea Luther. Traducătorii n-au reușit întotdeauna să înțeleagă sensul corect și au avut problemele lor cu unele versete biblice, în special fiindcă aici se poate citi: „Dar, după cum este scris”. De fiecare dată când, în Noul Testament se poate citi: „după cum este scris” sau „cum spune Scriptura”, trebuie să găsim un loc biblic unde este deja scris lucrul acesta, la care s-a făcut referire. Citesc încă o dată: „*Dar, după cum este scris: «Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit...»*”. Citesc același cuvânt din Isaia 64:3-7: „*...nici n-a văzut vreodată ochiul așa ceva: anume ca un alt dumnezeu afară de Tine să fi făcut asemenea lucruri pentru cei ce se încred în el*”. Ați citit cu toții? „*...nici nu s-a auzit vorbindu-se și cum nici n-a văzut vreodată ochiul așa ceva*”. V-ați dat seama despre ce e vorba aici? Ceea ce n-a văzut niciun ochi și nicio ureche nu a auzit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu celor ce-L iubesc.

Aceasta este descoperirea lui Dumnezeu. Nu există nimic mai mare și mai prețios decât descoperirea lui Dumnezeu în Isus Hristos, Domnul nostru. „*...nici n-a văzut vreodată ochiul așa ceva: anume ca un alt dumnezeu afară de Tine să fi făcut asemenea lucruri pentru cei ce se încred în el*”.... Acesta este un lucru ce ne-a devenit mare și nouă. El este Dumnezeu și nimeni altcineva. El se descoperă cui vrea și cum vrea.

În versetul 5 este scris: „*Tu ieși înaintea celor ce împlinesc cu bucurie dreptatea, celor ce umblă în căile Tale și își aduc aminte de Tine.*”. Amin! „...*celor ce umblă în căile Tale și își aduc aminte de Tine*”; nu pe căile lor, ci pe căile Tale! Și noi putem face parte din rândul acestora. Noi am înțeles ce înseamnă cuvântul: „*«Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre și căile voastre nu sunt căile Mele», zice Domnul. Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre*”. Deci, dacă ne aducem aminte de Dumnezeuul nostru și umblăm pe căile Sale, atunci El ni se va descoperi.

Acum doresc să citesc din Coloseni 2:1-3: „*Vreau, în adevăr, să știți cât de mare luptă duc pentru voi, pentru cei din Laodiceea și pentru toți cei ce nu mi-au văzut fața în trup; pentru ca să li se îmbărbăteze inimile, să fie uniți în dragoste și să capete toate bogățiile plinătății de pricepere, ca să cunoască taina lui Dumnezeu Tatăl, adică pe Hristos, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei*”.

În El este tot ce trebuie să știm noi și tot ce avem nevoie. Fratele Geihler a citit-o din Filipeni 4: „*Bucurați-vă totdeauna în Domnul!*” Nu „*bucurați-vă totdeauna în lume*” – acolo sunt multe lucruri triste. Dar în Domnul, în prezența lui Dumnezeu vine bucurie peste noi, indiferent unde ne aflăm, căci El este Acela care vorbește cu noi. „*Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic: Bucurați-vă! Blândețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii. Domnul este aproape*”. Și acest cuvânt se pare că se potrivește pentru timpul nostru, care trăim aproape de revenirea Domnului.

După aceea este scris „*Nu vă îngrijorați de nimic*”. Acest lucru ar fi frumos, să avem o viață fără griji. Cine își dorește o astfel de viață? Să fim fără griji... Unii sunt îngrijorați de tot felul de griji, ei sunt îngrijorați de orice este posibil, de lucruri care nu ar trebui să-i îngrijoreze. Însă aceasta este firea noastră. Dar nu vă îngrijorați de nimic, nu vă îngrijorați de cum va continua, de cum își va desăvârși Dumnezeu lucrarea Lui și să nu vă îngrijorați pe cine va folosi Dumnezeu în mod puternic. „*Nu vă îngrijorați de nimic; ci, în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu*” și puneți toate grijile voastre asupra Lui. Nu vă îngrijorați de nimic! Dar aceasta nu înseamnă să deveniți nepăsători, nicidecum. Fiți înflăcărați în duh, gata să slujiți Domnului, dar nu fiți îngrijorați. Aveți încredere în El, căci lucrarea în care stăm noi este lucrarea Lui Dumnezeu.

Eu m-aș opri aici, astăzi, dacă ar trebui să reprezint lucrarea mea proprie. Astăzi aș fi pentru ultima dată aici, în fața voastră. Dacă n-aș fi sută la sută sigur că noi, în tot ce facem, nu ne vestim pe noi înșine, ci prezentăm lucrarea lui Dumnezeu și suntem doar o parte a programului lui Dumnezeu, atunci m-aș opri. Nimeni să nu creadă că aș fi atât de nechibzuit încât să mă jertfesc pentru o lucrare care vine de la oameni și care, la final, să eșueze. Nu! Aș fi cel mai mare nechibzuit de pe acest pământ dacă mi-aș jertfi tot timpul meu, tot ceea ce sunt și tot ceea ce am pentru voința unor oameni. Nu!

Lucrarea în care stăm noi este lucrarea lui Dumnezeu! Adunarea este adunarea Dumnezeului celui viu. Este Adunarea lui Isus Hristos pe care El a răscumpărat-o

pentru Sine, prin sângele Lui cel sfânt și scump. Noi nu avem de-a face cu altceva decât cu chemarea afară și cu pregătirea Adunării lui Isus Hristos.

Și despre aceasta am fost întrebat, din nou: „De ce nu înființezi adunări locale?” Vai de mine, dacă așa face lucrul acesta. Eu așa încălca o poruncă a Lui Dumnezeu, pe care Domnul Însuși mi-a dat-o, mie personal, când mi-a zis: „Te voi trimite din oraș în oraș, ca să vestești Cuvântul Meu”. După aceea mi-a spus: „Nu întemeia adunări locale și nu publica nicio carte de cântări, căci este semnul unei denominațiuni”. Acum, nu ne ocupăm de întemeierea de adunări locale, care, din nou, să producă lucrările lor proprii, ci ne ocupăm cu chemarea afară și unirea trupului lui Isus Hristos, cu întreaga Adunare a Dumnezeului celui viu. Nu ne ocupăm de niște păreri proprii, ci cu adevărul „*așa vorbește Domnul*”, cu Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu, cu toate făgăduințele acestui timp. Și cu privire la aceasta, ne putem bucura.

Îmi amintesc cu bucurie de 3 decembrie 1962, când fratele Branham a vorbit despre hrană și a zis: „Este Cuvântul lui Dumnezeu, făgăduit și descoperit pentru acest timp, pe care tu să-l depozitezi, ca, după aceea, să-l împarți ca hrană duhovnicească”. Cu adevărat, a sosit timpul în care oamenii nu mai trăiesc doar cu pâine, ci cu fiecare Cuvânt care a ieșit din gura lui Dumnezeu. Nu doar cu unele părți, pe care le-au ales pentru că li se potrivesc în concepția proprie, ci tot Cuvântul, spre a experimenta restituirea deplină. Era necesar să fie descoperit tot Cuvântul! Doar că acum trebuie să acceptăm lucrul acesta pe deplin. Cuvântul nu a fost descoperit parțial, ca adevăr, așa cum a avut loc, deseori, în trecut; ci toate aceste adevăruri parțiale au fost adunate, unite la un adevăr total. Toate descoperirile care au fost, deja, date, au fost unite ca un întreg, așa cum n-a fost niciodată mai înainte. Și pentru aceasta Îi suntem recunoscători Dumnezeului nostru, din toată inima.

Acum trebuie să citesc trei versete biblice, apoi vom continua cu predica fratelui Branham, de unde vom citi, pe scurt, unele pasaje. Noi am vorbit despre preoția împărătească, despre oameni care nu își aparțin lor ci Aceluia care i-a răscumpărat. Și noi știm că Domnul nostru este Împărat, Preot și Proroc.

Citim din Apocalipsa 1:4-6: „*Ioan, către cele șapte biserici care sunt în Asia: Har și pace vouă din partea Celui ce este, Celui ce era și Celui ce vine, și din partea celor șapte duhuri, care stau înaintea scaunului Său de domnie și din partea lui Isus Hristos, Martorul credincios, Cel întâi născut din morți, Domnul împăraților pământului! A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său: a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin*”.

Cu toții putem să spunem un „amin” convins, un „amin” puternic. A Lui să fie slava și puterea! După înviere, Domnul nostru a zis: „*Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ*”. Și El, de asemenea, a dat această autoritate dumnezeiască alor Săi. El a zis: „*v-am dat putere să călcați peste toată puterea vrăjmașului*”. Satana nu mai are nicio putere peste noi, ci noi posedăm puterea asupra lui, fiindcă Satana a fost învins pe crucea de pe Golgota. Dacă noi am vrea să luptăm cu el, atunci fiecare dintre noi ar fi învins, de la primul până la ultimul. N-ar exista niciunul care ar putea să

reziste în fața Satanei. Dar lucrul acesta s-a întâmplat cu Domnul nostru, așa cum s-a întâmplat, în vechime, cu David și cu Goliat. Ambele părți au făcut un pact: dacă unul îl învinge pe celălalt, atunci partea respectivă trebuie să se supună. Fiul lui David, Isus Hristos l-a învins pe Satana și, acum, el și toată oștirea lui trebuie să ne fie supusă. Nu merge altfel!

Noi trebuie ca să ne ridicăm în credința aceasta. Trebuie să știm că aceasta este o realitate dumnezeiască și să încetăm să tot vorbim despre puterea Satanei; noi trebuie să începem să vorbim despre puterea lui Dumnezeu care, deja, se descoperă în noi și se va descoperi și mai mult. Dacă vorbim despre puterea Satanei, atunci acest drac bătrân se bucură. Dar dacă vorbim despre puterea lui Dumnezeu care s-a descoperit prin biruința lui Dumnezeu, atunci el este supărat. Știe exact că lui, șarpelui celui vechi, i-a fost zdrobit capul. El știe exact că Domnul nostru a venit în acest trup pământesc ca să ierte păcatul, să ispășească vinovăția, să ne răscumpere. Și aceasta s-a și întâmplat. Există o carte întreagă, scrisă de Emil Mayer, intitulată „Afară din interdicția Satanei”. Cu mulți, mulți ani în urmă, cu peste 30 de ani în urmă, am citit-o. Suntem scoși, smulși de sub influența Satanei și suntem mutați în Împărăția Lui Dumnezeu și trebuie să ne deprindem cu gândurile dumnezeiești, să gândim gândurile dumnezeiești, să vorbim aceste gânduri dumnezeiești, ca astfel să-I aducem cinste lui Dumnezeu.

Mai departe este scris: „...și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său: a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin”. El își va începe domnia. Vă citesc acum, în această legătură, din Apocalipsa 11:15. Aici este scris: „Îngerul al șaptelea a sunat din trâmbiță. Și în cer s-au auzit glasuri puternice, care ziceau: «Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor.» Și cei douăzeci și patru de bătrâni, care stăteau înaintea lui Dumnezeu pe scaunele lor de domnie, s-au aruncat cu fețele la pământ și s-au închinat lui Dumnezeu și au zis: «Îți mulțumim, Doamne Dumnezeule atotputernice care ești și care erai, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare și ai început să împărățești»”.

Ați observat ceva, citind aceste cuvinte? Cine a fost atent? Este bine dacă citim, întotdeauna, cu atenție. În alt loc este scris despre „Cel care este, care era și care va veni”. „Care va veni” nu mai trebuie să fie scris în acest verset, fiindcă aici este arătat că în acel timp când se va împlini acest verset, El, deja, a venit și a început să împărățească. „Îți mulțumim, Doamne Dumnezeule atotputernice care ești și care erai și care vii, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare și ai început să împărățești. Neamurile se mâniaseră, dar a venit mânia Ta; a venit vremea să judeci pe cei morți, să răsplătești pe robii Tăi proroci, pe sfinți și pe cei ce se tem de Numele Tău, mici și mari și să prăpădești pe cei ce prăpădesc pământul!”

Ne temem noi de Numele Domnului? Avem noi respect de El și de Cuvântul Său? Atunci Domnul ne va întâlni! Căci este scris: „Iată spre cine Îmi voi îndrepta privirile: spre cel ce suferă și are duhul mâhnit, spre cel ce se teme de Cuvântul Meu”. Citesc din Apocalipsa 15:3: „Ei cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu și cântarea Mielului. Și ziceau: «Mari și minunate sunt lucrările Tale,

Doamne, Dumnezeule atotputernice! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al neamurilor!»”. El este Împăratul împăraților!

Citim repede din Apocalipsa 20, ultima parte din versetul 4 și până la versetul 6: *„Și am văzut niște scaune de domnie; și celor ce au șezut pe ele li s-a dat judecata. Și am văzut sufletele celor ce li se tăiasă capul din pricina mărturiei lui Isus și din pricina Cuvântului lui Dumnezeu, și ale celor ce nu se închinaseră fiarei și icoanei ei și nu primiseră semnul ei pe frunte și pe mână. Ei au înviat și au împărățit cu Hristos o mie de ani. Ceilalți morți n-au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani. Aceasta este întâia înviere. Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nicio putere; ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăți cu El o mie de ani”*.

Noi suntem un popor de preoți și împărați. Aici este scos în evidență că *„vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăți cu El o mie de ani”*. Eu nu pot să intru în multe detalii ale temei Dumnezeirii, căci nu se potrivește cu tema noastră de aici, dar observați: cu toate că este scris *„vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos”*, totuși, după aceea, este scris la singular: *„și vor împărăți cu El o mie de ani”*. Nu cu „Ei” ci cu „El”. Logica umană ar spune: „Păi, dacă sunt acolo «preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos», ar face un plural”, dar aici nu este cerută înțelepciunea omenească. Aici este necesară înțelepciunea lui Dumnezeu și aceasta a fost și descoperită, prin harul Său.

Dragii mei, noi nu putem să subliniem suficient ce privilegiu este că acest Cuvânt ne-a fost dat prin descoperire. Pavel a scris și el, în Corinteni și în Coloseni și a scos-o în evidență că credincioșii trebuie să primească Cuvântul prin descoperire și s-a rugat ca Dumnezeu să ne lumineze ochii inimii că să înțelegem corect taina descoperită robilor și prorocilor Săi.

Din predica din care am citit și azi dimineată, doresc să citesc începând de la pagina 28. Aici, fratele Branham dă niște exemple foarte cunoscute despre Beethoven, Shakespeare și spune: *„Dacă ar locui duhul lui Beethoven sau Shakespeare în voi, atunci ați face lucrurile pe care le-au făcut și ei”*. Apoi el explică: *„Dar Cel care este în voi este Hristos și dacă Hristos este în voi veți face lucrările Lui. Dacă locuiește Hristos în voi veți face lucrările lui Hristos”*. De fapt, este un lucru foarte logic: dacă El lucrează în noi, atunci El va face aceleași lucruri pe care le-a făcut în trecut, căci El rămâne același ieri azi și în vecii vecilor. El nu se poate schimba.

Mai departe este scris: *„El a spus în Ioan 14:12: «Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea, pentru că Eu Mă duc la Tatăl»*. Dacă voi sunteți în Hristos și Hristos trăiește în voi, Hristos este Cuvântul. Corect?”

Așa este corect. Noi cu toții o credem, Hristos este Cuvântul, dar nu litera moartă, ci Duhul care-l face viu. Toți posedă litera moartă, acasă, milioane și miliarde de oameni, dar unde este Hristos? Hristos este acolo unde a putut El să se descopere ca fiind Cel viu și să se dovedească ca fiind Cel viu. El este acolo unde este binevenit, unde este El primit, El este acolo unde este crezut, unde oamenii se încred în El, unde oamenii ascultă de El. El a zis: *„lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea”*.

Citesc mai departe: „Doar dacă viața Lui locuiește în voi... dar dacă voi, încă, vă mai trăiți viața voastră, atunci veți face lucrările voastre. Dar dacă trăiți viața lui Hristos, dacă Hristos este în voi, «Cel care este în voi este mai mare decât cel care este în lume». Dacă în voi sunt îndoieli și frustrări cu privire la făgăduințele lui Dumnezeu, atunci Hristos nu este acolo. Voi doar vă forțați. Dar dacă viața lui Hristos, dacă Hristos este în voi, El va recunoaște Cuvântul Lui și va împlini făgăduințele Sale. El o va face!”

Deci ce este în noi? Dacă este în noi Cuvântul descoperit, adevărat, clar și curat, atunci nu este în noi o confuzie, ci este claritatea și adevărul. Atunci noi nu suntem despărțiți, ci uniți, fiindcă Dumnezeu a vrut-o așa și a și făcut-o. Atunci avem claritate, așa cum este spus aici, despre Cuvântul Lui și despre făgăduințele Sale. Aceasta am subliniat-o deja. Totul constă în faptul că noi am găsit făgăduințele în Cuvântul lui Dumnezeu; Dumnezeu ni le-a arătat, ne-a dat accesul la ele și în aceste făgăduințe este ancorată credința noastră.

Citesc mai departe. „*«orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit și-l veți avea».* *«dacă va zice cineva muntelui acestuia: „Ridică-te și aruncă-te în mare” și dacă nu se va îndoii în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut»*”.

Acestea sunt cuvinte care ne întăresc în credință. Lucrul frumos este că ele sunt adevărate. Chiar dacă, până acum, încă nu am văzut-o într-o măsură deplină, totuși ceea ce este scris este adevărat și tot ce a fost făgăduit se va împlini. Există, desigur, oameni care pun la o parte ceea ce n-au trăit. Noi nu procedăm așa! Nu; noi știm că Dumnezeu are timpuri hotărâte pentru toate. Noi nu dorim să o luăm înaintea Lui și nici să rămânem în urma Lui; ci dorim să mergem în pas cu El și să înaintăm prin credință.

Mai departe este scris: „Același Hristos trăiește în voi. El trăiește în noi. Atunci noi vom face lucrările Lui, căci Hristos este Cuvântul. Făgăduința Cuvântului vă aduce vindecarea. Credeți voi aceasta? Cu siguranță!”

De fapt, cu toate lucrurile făgăduite de Dumnezeu este așa. Așa cum am spus-o deja, Ioan Botezătorul era un proroc făgăduit. Eu am notat aceste două versete biblice referitoare la El. Unul este scris în Isaia 40:3: „*Un glas strigă: «Pregătiți în pustiu calea Domnului...»*” După aceea, am citit același verset din Ioan 1:23, răspunsul lui Ioan: „*«Eu», a zis el, «sunt glasul celui ce strigă în pustiu: ‘Neteziți calea Domnului!’»*, cum a zis prorocul Isaia”. În Vechiul Testament este scrisă făgăduința: „*Pregătiți în pustiu calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeul nostru!*” și acum ei îl întreabă: „Cine ești tu? Ești Hristos? Ești Ilie?” „Nu. Nu sunt”. După aceea citim, atât de frumos, că el a spus: „*Eu sunt glasul...*”. Amin! Acolo spune: „*Un glas strigă: «Pregătiți în pustiu calea Domnului...»*”, iar Ioan este întrebat cine este el, iar el răspunde: „*Eu sunt glasul...*”. Aleluia! Laudă lui Dumnezeu!

Oh, da, așa ceva există! Există în Sfânta Scriptură o dovadă. Într-o parte sunt făgăduințele, iar aici este împlinirea lor; și, astfel, noi putem să vedem credincioșia lui Dumnezeu. Ioan a fost un proroc făgăduit. El nu a trebuit să se teamă să mărturisească

faptul că în el s-a împlinit Sfânta Scriptură. Aseară, eu am amintit, deja, că mulți, foarte mulți, mii de predicatori și evangheliști au apreciat foarte mult slujba fratelui Branham. Dar în acel moment când ei au auzit că aici se împlinește Sfânta Scriptură: „Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie”, deodată nu îi mai recunoști pe oamenii aceștia. Mai înainte l-au lăudat pe fratele Branham pe niște tonuri înalte, dar deodată nu îi mai recunoști. Căci, în momentul când ei ar fi trebuit să recunoască că aici se împlinește profeția biblică, ar fi trebuit să se lase corecțai, să fie aduși în cadență pe calea Domnului, ar fi trebuit ca ei să umble pe această cale pregătită. Dar ei nu au vrut lucrul acesta, căci ar fi trebuit să renunțe la bani, la popularitate și așa mai departe.

Când eu am citit lucrul acesta, de curând, atunci a fost o bucurie în inima mea. Ioan este întrebat: „*«Tu cine ești?» «Ești Ilie?» «Ești prorocul?» Și el a răspuns: «Nu!» Atunci i-au zis: «Dar cine ești? Ca să dăm un răspuns celor ce ne-au trimis. Ce zici tu despre tine însuși?»*” Atunci eu m-am gândit: aici este scris: „*un glas strigă: «Pregătiți în pustiu...»*”. Și acest bărbat al lui Dumnezeu a strigat: „*Eu sunt glasul celui ce strigă în pustiu*”. Este un cuvânt puternic, „*eu sunt glasul celui ce strigă în pustiu*”. El a avut Cuvântul ceasului de atunci, el a avut mesajul lui Dumnezeu pentru poporul lui Dumnezeu. Nu este vorba de mai mult, dar nici de mai puțin, în timpul nostru. Este vorba despre faptul că noi am auzit și am înțeles mesajul divin, clar, bazat pe toate făgăduințele Cuvântului, în toată profeția biblică și că rămânem în el; și nu interpretăm din nou, apoi mergem în diferite direcții, ci rămânem în această direcție dumnezeiască.

Există oameni născuți din sămânța Cuvântului și ei, pur și simplu, au o legătură cu Cuvântul. Este un popor deosebit, de împărați și preoți, este seminția dumnezeiască. Noi să vestim puterile Aceluia care ne-a adus din întuneric la lumina Lui cea minunată. „Hristos în noi” nu doar ca un slogan, ci ca o realitate dumnezeiască. Eu mi-o doresc mie și v-o doresc vouă, nouă tuturor, întregului trup al Domnului nostru; astfel încât Hristos să Își poată trăi viața Lui, prin noi, aici. Așa cum El a luat locul nostru, la fel și noi, să fim aici în locul Lui, așa cum a scris Pavel: „*Noi, dar, suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: împăcați-vă cu Dumnezeu!*”

Ioan a fost vocea aceluia care a strigat în pustiu. A cui voce suntem noi, astăzi? Acel robot telefonic nu a spus ceva chiar atât de rău: „Vocea lui Dumnezeu din Germania”. Vocea lui Dumnezeu pe pământ, Vocea lui Dumnezeu în toată lumea... Ce a spus Isus? „Oile Mele ascultă glasul Meu”. Care este glasul Lui? Este Cuvântul Lui. Noi, prin harul Lui, ne-am întors la Cuvântul Său, nu ne uităm la stânga sau la dreapta, ci mergem drept, pe cale, cu Domnul.

Aici, fratele Branham spune mai departe: „Cel care era în David, a fost mai mare decât ursul care i-a furat oaia. Cel care era în David, era mai mare decât leul care a venit și i-a luat unul dintre miei. Cel care era în David, a fost mai mare decât dușmanul, Goliat, acel filistean mare, care îi stătea în față, cu o statură de vreo 3 metri, care avea o suliță ca un sul de țesut și era acoperit peste tot cu vreo 5 cm de armură de aramă”.

Dacă noi am purta o astfel de armură, atunci am fi îngropați sub ea, cum să mai și luptăm? Dar Dumnezeu era cu David. Dumnezeu a fost cu Moise. Moise a putut să spună: „*Domnul Dumnezeul vostru vă va ridica dintre frații voștri un Proroc ca mine; pe El să-L ascultați în tot ce vă va spune. Și oricine nu va asculta de Prorocul acela va fi nimicit cu desăvârșire din mijlocul norodului*”. Ce a fost? Noi știm că, în Noul Testament, Isus a trebuit să fie și proroc.

Mai departe: „David a zis: «Tu vii împotriva mea ca filistean, în numele filistenilor. Tu mă blestemi în numele dumnezeului filistenilor. Te-ai lăudat cu ceea ce vei face. Vii împotriva mea cu sulită și cu pavăză... Dar eu vin împotriva ta în Numele Domnului Dumnezeu și astăzi îți voi lua capul de pe umeri.» Și el a făcut-o, căci Cel ce i-a dat lui David acest curaj a fost mai mare”.

Noi avem nevoie de curaj și de încredere și, după aceea, putem să avem o încredere nemărginită în Dumnezeu. Am spus-o întruna, Dumnezeu este credibil, El nu minte, El nu înșală, El este adevărat.

Fratele Branham spune mai departe, referindu-se la bolnavi: „Cel care este în voi este mai mare decât scaunul cu rotile. Cel care este în voi este mai mare decât targa. Cel care este în voi este mai mare decât cancerul. Cel care este în voi este mai mare decât boala voastră. Cel care este în voi este mai mare decât orice lucru pe care diavolul l-ar putea pune peste voi. «Cel care este în voi este mai mare decât cel ce este în lume.» Da, El este mai mare!”

Laudă să fie adusă Dumnezeului nostru! Teama trebuie să dispară, necredința trebuie să dispară acolo unde umblă poporul lui Dumnezeu în Numele Domnului. Dacă auzim astfel de lucruri din Cuvântul lui Dumnezeu, atunci primim credință și curaj; atunci chiar și cel mai slab poate deveni puternic și să se încreadă în Domnul, știind că nu noi suntem aceia, ci Hristos în noi este nădejdea slavei. El a avut grijă de toate.

Foarte scurt, alte câteva pasaje: „Cel care era în David era mai mare decât cel care era în Goliat. El este în noi. Hristos este în noi! El a fost biruitorul oricărui vrăjmaș, pentru noi. Când a fost pe acest pământ, El a învins păcatul, a învins boala, a învins moartea, a învins locuința morților, a învins mormântul. Acum, El trăiește în noi, ca Biruitor”.

Amin! „Acum El trăiește în noi ca Biruitor”. Aleluia! Amin! Laudă lui Dumnezeu! Ce să mai spunem noi? Da, „amin”! Putem spune doar: „Doamne, iată-ne! Tu să îți trăiești viața Ta în noi ca Biruitorul de pe Golgota”. De câte ori n-am subliniat noi că acolo unde este vestită Evanghelia lui Isus Hristos, acolo trebuie ca să se împlinescă aceleași lucruri descrise în Evangheliile, care s-au întâmplat în slujba lui Isus Hristos. Pentru acest scop avem Evangheliile, ca să vedem ce s-a întâmplat atunci când Isus a evanghelizat: cei legați au fost eliberați, cei bolnavi au fost vindecați, păcătoșii au fost salvați, morții au fost invitați.

Dacă mă întrebați pe mine, astăzi: „Tu crezi din toată inima ta în restituirea deplină a tuturor lucrurilor pe care Dumnezeu le-a rostit prin gura prorocilor?” Atunci eu trebuie să spun „Da și amin” fără teamă și fără timiditate. Nu prin mine... Dacă eu

aș fi putut să o fac, aș fi făcut-o demult, credeți-mă. Eu nu m-aș fi așteptat pe mine atât timp... Dar Dumnezeu a păstrat totul pentru Sine, la timpul Lui.

Care este situația noastră? Credem noi, așa cum este scris, că Isus rămâne în cer până va veni timpul restituirii tuturor lucrurilor, așa cum a fost vestit prin gura tuturor sfinților proroci din vechime? Pe cât de sigur a spus-o gura sfântă a Domnului și pe cât de sigur Cuvântul lui Dumnezeu nu poate fi desființat, la fel de sigur noi vom vedea acest Cuvânt împlinit. Într-o zi, oamenii se vor uita la noi și, dacă ei au auzit despre restituire, noi putem să le spunem: „Noi suntem împlinirea acestei făgăduințe date de Dumnezeu”. Într-o zi, Cuvântul trebuie să devină trup în noi, trebuie să devină o realitate dumnezeiască în noi fiindcă așa este scris.

Ioan a putut să spună: „Eu sunt glasul”. El a și fost! Nu a fost doar o pretenție, a fost o realitate. Hristos a fost Răscumpărătorul făgăduit. Făgăduințele pentru zilele noastre trebuie și se vor împlini. Credeți voi că pentru fratele Branham a fost ușor să întrebe, din când în când: „Crezi că eu sunt prorocul lui Dumnezeu?” Acest lucru nu a fost ușor și, totuși, el a trebuit să o facă, astfel încât oamenii să știe că au de-a face cu Dumnezeu și cu o slujbă dată de Dumnezeu, cu împlinirea profeției biblice, cu împlinirea făgăduințelor date de Domnul pentru zilele noastre.

Aici sunt scrise, de fapt, mai multe lucruri minunate. Fratele Branham spune mai departe: „Acest Hristos, acest «El care este în voi», este Hristos. Așa cum a zis Ioan: «Cel care este în voi, este mai mare decât cel ce este în lume.» Acela era Hristos! El este mai mare decât întreaga lume, căci El a biruit lumea... și este mai mare decât toate acele lucruri, pentru că El le-a biruit pentru noi. Iar noi suntem mai mult decât biruitori prin El, care ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi, ca să poată să se întoarcă și să facă lucrările Lui prin noi și prin aceasta să ne dovedească că El este Același ieri, azi și în vecii vecilor”.

Am putea să citim mai departe. Noi credem că Domnul nu doar că a mângâiat pe poporul Său, ci El îl învață, El s-a preocupat de noi și prin harul Său ni s-a descoperit. Credem toate făgăduințele pe care ni le-a dăruit El, pentru acest timp, în Cuvântul Lui. Le vom vedea pe toate împlinite! Eu Îl cunosc pe Dumnezeu doar ca fiind Cel credincios și adevărat. Când El i-a făgăduit lui Avraam: „*Să știi hotărât că sămânța ta va fi străină într-o țară care nu va fi a ei; acolo va fi robită și o vor apăsa greu, timp de patru sute de ani. Dar pe neamul căruia îi va fi roabă, îl voi judeca Eu: și pe urmă va ieși de-acolo cu mari bogății*”. A făcut-o? Amin! El a făcut-o! Toate făgăduințele lui Dumnezeu sunt „DA” și „AMIN”. Maria a crezut, când i-a fost dată făgăduința; și noi credem, căci făgăduința pentru timpul nostru, ne-a fost dată. Chiar dacă încă nu simțim nimic, știm! Am citit-o deja și ieri, astăzi am putea să o recitim. Evrei 11:1 - vă rog, haideți să nu uităm acest lucru: „*Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd*”.

De ce suntem noi convinși atât de ferm? De ce? Deoarece Cuvântul este puternic în vecii vecilor. Tot ce a zis Dumnezeu, așa rămâne. Fermitatea nu este în noi, ci a fost pusă în noi, de către Dumnezeu; nu noi am adus-o. Noi așteptăm și stăruim în făgăduințe și suntem convinși că Dumnezeu le va împlini, până la ultima,

până la sfârșit, până în acea zi când Domnul va reveni, cu trâmbița lui Dumnezeu, cu vocea arhanghelului, cu strigarea de trezire și cu tot ce este cuprins în aceste trei lucruri. Când El va reveni ca să îi ia acasă pe ai Lui, toate acestea se vor împlini și va fi o profeție biblică împlinită în realitate. Și noi, ca Adunare, ca o parte a Adunării – nu noi singuri, ci împreună cu noi tot trupul Domnului – așteptăm această împlinire.

Cuvântul pe care l-am primit ca făgăduință pentru timpul nostru și care ne-a fost descoperit, îl vom vedea împlinit pe deplin. Câți cred că se va împlini? Amin! Eu o cred! O cred din toată inima mea și din tot sufletul meu. Dumnezeu nu poate face altfel decât să Își îplinească Cuvântul. „Mai degrabă se prăbușește cerul decât să fiu înșelat de Cuvântul Tău!”, cum spune o cântare în limba germană.

El care este în voi, este mai puternic decât cel care este în lume. Credem noi că Hristos locuiește în inimile noastre? Atunci este Cel înviat, așa cum am citit, deja, în predica fratelui Branham – Hristos a biruit și, ca Biruitorul, El locuiește în noi. În noi nu locuiește un Isus chinuit, care poartă crucea, chinuit, pe drumul spre Golgota; ci în noi locuiește Cel înviat, care ne-a împăcat cu Dumnezeu, Cel care a spus „Eu trăiesc și voi, de asemenea, veți trăi”. El, ca Biruitorul, locuiește în inimile noastre, ca și din noi, cei răscumpărați, să facă niște biruitori. Tot ce a fost și ce este El, dorește să facă din noi. El este Împărat, El este Preot; El a făcut din noi preoți și împărați. El, Cel întâi născut, noi cei întâi născuți. El, Fiul lui Dumnezeu, noi fiii și fiicele lui Dumnezeu. El dorește să-Și încheie lucrarea în Adunarea Lui. Credem că noi, prin harul Său, vom avea parte de această lucrare. Este în noi o nădejde mare, o nădejde dumnezeiască care nu va duce la amăgire, ci la împlinire.

Așa a fost cu toți aceia care au așteptat mângâierea lui Israel. Ei au văzut-o, s-a împlinit la plinirea vremii. La fel este situația și acum. Dumnezeul Atotputernic să ne fi întărit tuturor credința prin Cuvântul Lui, să ne fi înviorat prin Duhul Lui, să ne fi dăruit o încredere nouă, astfel încât noi, prin credință să putem înainta până când, chiar și în acest punct, să vedem împlinit tot ce am crezut. Amin!

Amin.